

laaste siblikonda, ja üle nende suure armaastuse, keda nemad muidu mitte kubet ei tundnud.

Külarahwas oleks tõestti palju kiituseväärt sõnu leidnud, kui nad näinud oleks, kudas „fusi” perenaene, surnud Mats'i õde, leinamajas ise kásitsi talidas. Mitte üks asj ei jáánud temast puutumata, kõik sai välja tolmutud, kirstud ja kastid saiwad lahti tehtud, ja nende sisu karwa páál járele waatatud ja ilusti korda sáátud; mida kaugemale tema selle tööga jõudis, seda rahutumaks láks ta majapidamises siin majaš.

„Kas siin ei peaks mitte kõik kordas olema?”

„Mis ei ole siin siis mitte kõik kordas?” küsits Maie lármeeste. „Kas tõstament?” Kas-tade kaupa kannab peremees üht ráikest puankest oma rinna peal, selle sees on sedel, see peab páast tema surma loetud saama.

Silmapilk oli see sedel surnu rinnalt tema käes, ta luges selle sedeli mittu korda salaja läbi, siis luges ta valju: „Mina soowin,

et minu jáme kep minu juure puusärki saab pantud.”

See oli kõik mis selle sedeli páál seisits.

Walitsusenduuniku pááotsa tõusid salalikud kortsid.

„Oma kepi tahab ta omaga hauda ligi wöötta. Hm! kus see kep on?”

Ja aastus surnukeha juure, „fusi” perenaene ja wiljakaupleja aastusivad ruttu ette ja ütlesid: Et nende armsa wennale seda wiimast armaastust peab soowima.

Kepp oli tõestti surnu keha juures.

Muid láks kep kási käelt ringi, imestades kússisid kõik, kudas ta nõnda raske wöib olla? Sáál hákitselt karjatas „fusi” perenaene, nagu üss oleks teda amuštanud, ja maha kukuw raha plárin oli kuulda. Kõikide silmad watasivad tukatide páále, mis pörandal maaš lamesivad.

„Mis on sündinud?” hüüdsid kõik sugulased, ja imestamisega amugi harjunud nõuunik! „Önnsa kep on murtud, tõestti üsna ülewelt nupu juurest áramurtud. — Ja, see